

Bene Zoltán

AZ ÁLVIETNAMI

[A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN – REGÉNYFOLYAM 17.]

2020-03-25 | **A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN, REGÉNYFOLYAM**

Liu Shiu Árpád levette, megtörölte, majd visszahelyezte ornyergére fényre sötétedő szemüvegét, és határozott léptekkel a sarokasztalhoz sietett. B. G. előtt, az asztal lapján éppen akkor koppant a második fröccs. Az elegáns, kézzel varrott öltönyben feszítő jövevény megvárta, míg a mogorva tekintetű pincér a következő vendéghez lép. Utána leült B. G.-vel szemben.

– Nincs sok időnk – jegyezte meg a hivatalnok. – Mindjárt itt lesz Szima.

– Ha netán megérkezik, és észrevesz – mondta nyugodt, kellemes hangon Liu Shiu Árpád –, hát egy új ügyfele vagyok a hivatalból, és természetesen vietnami.

– Magától értetődően vietnami – nyugtázta B. G. Semmi esetre sem kínai, tette hozzá magában.

– Ide hallgasson, Gusztáv...

– Hálás lennék, ha nem szólítana a nevemen! – horkantott föl ingerülten B. G., de rögvest meg is bánta a heveskedést. Nagyon jól tudta, hogy ettől az embertől félni nem gyávaság, hanem életösztön.

Liu Shiu Árpád megigazította a nyakkendőjét.

– Túl sok ostoba filmet néz – biggyesztette le az alsó ajkát. – Senkit nem érdekel a neve, különösen nem a keresztnéve.

– Amit a maga nagyra becsült nevééről nem mondhatunk el, ha nem tévedek – sziszegte B. Gusztáv, s közben a pulzusa dörömbölve zakatolta, hogy mit művelek? Mit művelek? Itt pontosan ugyanúgy bármit megtehet velem, mint Kínában...

Liu Shiu Árpád pillantása szinte égette a hivatalnok bőrét. Paradox módon pár másodpercre mégis megfagyott a vér az ereiben. Úristen, hasított belé, miért nem vagyok én olyan alázatos, amilyennek lennem kellene?

– Ez igaz – villant egy hófehér fogsor a tökéletes szabású öltöny fölött. – Viszont itt senki se hallaná, még ha jó hangosan kimondja, akkor se. A kávégépjaja, a vendégek duruzsolása egyfelől, a rádióból ömlő borzalmas zenék, vagy idióta pofázás másfelől... Ez elnyom mindent... És amúgy sem figyelnek egymásra ezek a népek.

B. Gusztáv hümmögött, s talán mondott is volna valamit, ha hozzájuk nem lép a pincér.

– Hozhatok valamit inni Önnek is, amíg kiválasztják az ételt? – fordult az új vendéghez.

– Félreérti a helyzetet – csóválta a fejét Liu Shiu Árpád –, nem fogunk együtt enni. Viszont én foglaltam le a hátsó helyiséget. Nos, oda, kérem, vigyen teát. Nemsokára magam is ott leszek, csak váltok pár szót ezzel az úrral.

A pincér arca földerült, s mikor a konyhába ért, a legfinomabb teát kérte a Nguyen Nuggets vezérigazgatójának.

– Az meg kicsoda? – kérdezte az egyik konyhalány.

A pincér résnyire nyitotta az ajtót és megmutatta.

– A sarokasztalnál ülő seggfejjel szemben, az az elegáns úriember.

– És mi az a Nguyen Nuggets? – érdeklődött egy másik konyhalány.

A pincér behúzta az ajtót.

– Nincs mit csináljatok?

A két lány sietősen a dolga után nézett. A pincér pedig azon tűnődött, hogy személyautót, hangfalakat, csokoládét, esetleg számítógépeket gyárt az a japán cég. Vagy koreai?

– A jelentések alapján érkezett az idő. Sakurai hibázott – tért eközben a tárgyra Liu Shiu Árpád a sarokasztalnál.

– Itt mindenki hibázik, dáye – dűnnyögte B. Gusztáv.

– Remélem, a tiszteletét fejezte ki ezzel a megszólítással, Gusztáv, és nem a koromra utalt! Fiatalabb vagyok magánál.

És hiúbb, egészítette ki magában a hivatalnok, miközben óvatosan a beszélgetőpartnere füle tövében megbújó, leheletnyi sebhelyre pillantott.

– A tiszteletemet, természetesen – mentegetőzött B. Gusztáv. – Ne haragudjon, nem kellene csillogtatnom kínai tudásomat. Főleg, hogy ennyire gyöngé...

– Valóban az. Kire vagy kikre utalt, amikor azt mondta, mindenki hibázik?

- Konkrétan? Pont, ahogy mondtam: mindenkire – vonogatta a vállát a másik.
- Sorolja, ne harapófogóval kelljen kihúznom magából!

B. Gusztáv elfehéredett. Mind a húsz körme kellemetlenül bizseregni kezdett, a toroka kiszáradt. Miközben mohón kortyolt a fröccséből, igyekezett kiverni fejéből az emlékképeket. A Sárga-tenger fölött lenyugvó napot, az alatta ringó elektromos dzsunkát, a kitépett körmökből csöpögő vér látványát, az üvöltést, az áramütést, s utána az átható húgy- és szarszagot, a lehangolóan egyformának tűnő kínai arcok részvétlenségét és a különös, nyomokban mongoloid jellegzetességeket mutató ábrázat elszántságát, a kifogástalan öltönyön az aprócska vérfoltot. Ökölbe szorította a kezét. A szintetikus körmöket legalább nem kell vágni, suhant át rajta a vigasztaló gondolat.

- Nos?! – sürgette Liu Shiu Árpád.
- Például Szima Tibor is hibázott – nyögte ki B. Gusztáv –, mert leleplezte magát előttem. És mert lebecsül.
- Reméljük, hogy ebben téved.
- Abban, hogy lebecsül?
- Folytassa!
- Van itt egy Alagi nevű nyugalmazott őrnagy. Évekkel ezelőtt ellopott egy kísérleti állatot az objektumból, a fene se tudja, hogyan. Az sem tiszta, kinek dolgozik. Talán a szibériai oroszoknak. De akár az új-zélandiak ügynöke is lehet...
- Nem a maga feladata, hogy ezt megállapítsa. Miért említi ezt az embert?
- Mert volt az a vörös macskája. Amit *onnan* szerzett, ez bizonyos. Nem melleleg gyanúsan infantilis módon Agyalagi bárónak nevezte. Aztán amikor Sakurai erről a macskáról azt állította, néhány napja tűnt el *onnan*, Alagi még csak meg sem jegyezte,

hogy az a jószág évek óta vele van, a telep iránt viszont nyomban érdeklődést mutatott.

– Ez valóban érdekes. A forrása megbízható?

– Lehet, hogy itt nem figyelnek egymásra a népek, de amúgy ez a város egy pletykafészek!

– Alagi, azt mondja? – kérdezte Liu Shiu Árpád. – Alagi János?

– Igen – csodálkozott B. Gusztáv.

– Folytassa!

– A tanító lányával is hibáztak. Még nem tudom, hogy ki...

Liu Shiu Árpád képtelen volt elfojtani egy halvány mosolyt. Maga is meglepődött ezen. Sosem követett még el hibát. Ilyen parányit sem.

– Ezt hagyja... – intett gyorsan, mintha azt jelezné valakinek, hogy folytathatja az útját.

– Hát, jó napot kívánok! – harsant ekkor Szima Tibor hangja Liu Shiu Árpád háta mögül.

– Jó napot, főkapitány úr! – pattant föl B. Gusztáv.

– És az úr? – pillantott a rendőrkapitány B. Gusztáv beszélgetőpartnerére.

– Nguyen Pahn Péter – állt föl, és nyújtotta a kezét Liu Shiu Árpád.

– Vietnami? – vont a szemöldökét Szima Tibor. – Kereskedést nyitna a városunkban?

– Jómagam már Magyarországon születtem – mosolygott Liu Shiu Árpád. – Édesanyám magyar. Nem kereskedelemmel foglalkozom, egy kis üzem nyitásán gondolkodom. Itt, festői városuk határában. Nguyen Nuggets, talán már hallotta a cégem nevét.

Szima elgondolkodott. Igen, ismerősen csengett a név. A független Vietnam egyik legjelentősebb vállalata, amelyben még egyetlen százaléknyi részesedést sem szerzett a KKCS, a Kínai Kommunista Császárság.

– A napokban bíráltam el a kérelmet – jegyezte meg B. G. – Pozitívan, természetesen. Örvendetes, ha növekszik a gazdaságunk!

– De nem is zavarok tovább, meg aztán üzleti ügyeim is szólítanak! – azzal Liu Shiu Árpád katonásan biccentett, kezet fogott a rendőrkapitánnyal, aztán a hivatalnokkal, s mielőtt eltűnt volna a különteremben, még éppen látta, ahogy Lang patikus és Alagi őrnagy belépnek a Két Hattyú ajtaján, s mögöttük mintha egy férfi sziluettjét is megpillantotta volna a szeme sarkából. Elsomolyodott magában, levette, megtörölte, majd visszahelyezte orrnyergére fényre sötétedő szemüvegét, és határozott léptekkel az asztalon gőzölgő teáskannához sietett. Persze, nem kínai tea, de ezt már megszokta. Amikor elhunyt anyja szülőföldjén jár, beéri ezzel. Sanghajban majd kárpótolja magát. Az apja és a császár elégedettek lesznek vele. Kezében tartja a szálakat. Mint mindig.

kép | pxhere.com